

РЕШЕНИЕ

№ 2088

гр. Бургас, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, I VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: **ДИАНА ИВ. АСЕНИКОВА
ЛЕФТЕРОВА**

при участието на секретаря **ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА**
като разгледа докладваното от **ДИАНА ИВ. АСЕНИКОВА ЛЕФТЕРОВА**
Гражданско дело № 20222120108073 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба на **„Водоснабдяване и Канализация” ЕАД**, ЕИК: 812115210, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, кв. „Победа”, ул. „Ген. Владимир Вазов” № 3, сграда „Метални панели и конструкции”, представлявано от изпълнителния директор **Г. Й. Т.**, чрез пълномощника юрисконсулт **З.**, против **Б. Р. К.**, ЕГН *********, с адрес: *********, **ЗА ПРИЕМАНЕ ЗА УСТАНОВЕНО**, че в полза на ищеца срещу ответника **СЪЩЕСТВУВАТ** вземания за следните суми: **622, 99 лева** – стойността на доставена, отведена и пречистена вода за водоснабден имот, находящ се в *********, с абонатен № *********, по издадени фактури за периода от 25.02.2020 г. до 25.07.2022 г., с отчетен период от 05.10.2019 г. до 05.07.2022 г.; **84, 22 лева** – обезщетение за забавено плащане за периода от 26.03.2020 г. до 05.09.2022 г., с изключение за периода от 26.03.2020 г. до 13.05.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.09.2022 г. до изплащане на задължението, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 5822/2022 г. по описа на Районен съд – Бургас. Претендират се и разноски.

В исковата молба са изложени твърдения, че ответникът е потребител на В и К услуги в качеството си на собственик на водоснабдения имот. Твърди се, че след всяко отчитане на предоставените В и К услуги са издавани данъчни фактури, но ответникът не е заплатил задълженията си по тях в предвидения срок, поради което е изпаднал в забава. Правният си интерес ищецът обосновава с това, че за процесните вземания е издадена заповед за изпълнение, връчена на длъжника при условията на чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответника чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител – адвокат Я., оспорва предявените икове и моли за отхвърлянето им. Оспорва се наличието на облигационно правоотношение между страните поради недоказана идентичност между водоснабдения

имот, описан в исковата молба, и притежавания от ответника в съсобственост с друго лице. Оспорва се и реалното потребление на В и К услуги от ответника. Направено е възражение за настъпила погасителна давност по отношение на вземането по първата фактура.

В съдебно заседание ищцовото дружество поддържа предявените искове и моли за уважаването им.

В съдебно заседание ответникът чрез назначения по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител – адвокат Я., оспорва предявените искове и моли за отхвърлянето им. Поддържа, че изискуемостта на задължението настъпва с отчитането на потребеното от длъжника количество вода. В изпълнение на указанията на съда уточнява, че размерът на задължението, по отношение на което е направено възражение за настъпила погасителна давност, е 129, 83 лв. по фактура с № *****/25.02.2020 год., като счита, че падежът на задължението е 05.10.2019 год. и давностният срок е изтекъл към 05.10.2022 год., т. е. преди подаване на исковата молба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 12 ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

За претендираните с исковата молба суми е издадена заповед № 2758 от 13.09.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 5822/2022 г. по описа на Районен съд – Бургас, която е била връчена на ответника при условията на чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК, като в изпълнение на дадените му указания и в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК ищецът е предявил против длъжника настоящите положителни установителни искове, които се явяват процесуално допустими.

За уважаването на предявените положителни установителни искове с правно основание чл. 318, ал. 2 вр. чл. 288 ТЗ вр. чл. 200 вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК е необходимо да са налице следните материални предпоставки (юридически факти): **1.** Действителен договор за предоставяне на В и К услуги; **2.** Продавачът да е предоставил на купувача В и К услуги на определена цена; **3.** Неизпълнение на задълженията на купувача за заплащане дължимата цена за предоставени В и К услуги; **4.** Изпадане на длъжника в забава за определен период.

По първата предпоставка:

По делото са представени писмени доказателства (справка от службата по вписванията по персоналната партида на ответника към 24.03.2023 г., нотариален акт за продажба на недвижим имот от 14.11.2008 г., заявление за откриване на партида от 18.02.2010 г., удостоверение за семейно положение), от съвкупната преценка на които се установява, че за процесния отчетен период от 05.10.2019 г. до 05.07.2022 г. ответникът е притежавал в режим на съпругеска имуществена общност правото на собственост върху процесния водоснабден имот, находящ се в*****, апартамент ****, с абонатен № *****.

Собствениците на водоснабдявани имоти са потребители на услугите В и К по смисъла на чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредба № 4 от 14 септември 2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи (Наредбата).

Съгласно чл. 8, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата получаването на услугите В и К се осъществява при публично известни общи условия, които влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в един централен ежедневник. По делото липсва спор по обстоятелствата относно влизането в сила на приложимите Общи условия за предоставяне на В и К услуги на потребителите от В и К оператор „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД – гр. Бургас (ОУ), поради което съдът приема, че същите са влезли в сила.

Въз основа на изложените съображения следва да се приеме, че ответникът е страна

по действителен договор за предоставяне на В и К услуги с ищцовото дружество.

Съгласно чл. 32, ал. 1 СК разходите за задоволяване на нужди на семейството се поемат от двамата съпрузи, а на основание ал. 2 съпрузите отговарят солидарно за задължения, поети за задоволяване на нужди на семейството. Съгласно съдебната практика, обективизирана в Решение № 293 от 19.11.2013 г. на ВКС по гр. д. № 3267/2013 г., III г. о., ГК, под „нужди на семейството“ се разбират общите потребности на членовете на семейството, които главно са за снабдяване с храна, стоки, продукти, материали, заплащането на необходимите за съвместния живот разходи /включително за оправданите лични нужди на членовете на семейството/, задоволяването на които произтичат от изискванията за семейна солидарност, благополучие и взаимопомощ. Счита се, че всичко закупено от съпрузите по време на брака /включително и закупуването на недвижими имоти/ с посочената цел е за нуждите на семейството. В процесния случай и с оглед характера на задълженията за заплащане на предоставени В и К услуги в закупения от съпрузите водоснабден имот съдът приема, че всеки от тях отговаря солидарно за дълга. Съобразно разпоредбата на чл. 122, ал. 1 СК кредиторът може да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от длъжниците. Ето защо ответникът отговаря изцяло за заплащане на задълженията, възникнали по силата на договора за предоставяне на В и К услуги с ищцовото дружество.

По втората предпоставка:

На основание чл. 32, ал. 1 и ал. 4 от Наредбата услугите В и К се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, отчетено чрез монтираните водомери на всяко водопроводно отклонение, като отчетените данни се установяват чрез отбелязване в карнета, заедно с датата на отчитане на общия водомер и на индивидуалните водомери и подписа на потребителя или негов представител, освен в случаите на отчитане по електронен път. Съгласно чл. 23, ал. 4 от ОУ отчитането на водомерите се извършва в присъствието на потребителя или на негов представител, който с подписа си удостоверява съответствието на показанията с данните в отчета, като при неосигуряване на представител, отчетът се подписва от свидетел, който може да бъде и длъжностно лице на В и К оператора, като се посочват трите имена и адреса на свидетеля, но този ред не се прилага в случаите на дистанционно отчитане и при ползване на електронен карнет.

Относно отчитането на предоставените В и К услуги по делото е прието неоспорено заключение на вещото лице по допуснатата съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира като обоснована и компетентно изготвена, и са приети писмени доказателства – справки-извлечения за показанията на водомерите.

От съвкупната преценка на събраните доказателства се установява, че процесният обект, находящ се в *****, апартамент среден, представлява самостоятелен обект в сграда в режим на етажна собственост, която е водоснабдена и канализирана, като има изградено едно водопроводно отклонение с монтиран един общ водомер, а във всички самостоятелни обекти има монтирани индивидуални измервателни уреди. За процесния обект е заведена партида с абонатен номер № с абонатен № *****с титуляр ответника Б. Р. К., като за измерване на изразходваната вода в апартамента има монтиран един измервателен уред - водомер за студена вода, разположен във вертикална ревизионна шахта в сервисното помещение - баня с WC. Към датата на огледа процесният водоснабден обект е обитаем от съпругата на ответника.

Отчитането на водомерите се извършва електронно, чрез мобилно устройство, като е необходимо да бъде осигурен достъп на инкасатора до измервателния уред във водоснабдявания обект. Подробно е изяснен механизмът на работа с мобилното устройство при електронно отчитане на водомерите. При осигурен достъп инкасаторът сканира баркода, при което на екрана на мобилното устройство се появява индивидуалната електронна страница на абоната, и инкасаторът непосредствено отчита и записва новите показанията на

водомера. Баркодът, който представлява директна връзка с базата данни на В и К оператора, индикира, че състоянието на отчитане на водомера е нормално и същия е „видян”. Няма възможност за поставяне на подпис от клиента и такъв не се изисква.

Установява се, че общото изразходвано количество вода, преминало през измервателното устройство на ответника Б. Р. К. от 05.10.2019 год. до 05.07.2022 год. е 214, 58 куб.м., от които отчетено по водомер 213, 00 куб. м. и начислени от „разпределение” - 1, 58 куб. м., на обща стойност 622, 99 лева. Липсват данни за съставени протоколи за спиране на водоподаването към имота на ответника. Отчетеното количество вода е фактурирано за В и К услуги – „доставяне вода на потребители“, „отвеждане на отпадъчни води“ и „пречистване на отпадъчни води“, предоставени от „В и К“ ЕАД Бургас, по цени, определени с Решение № Ц-20 от 28.12.2018 год. Решение № Ц-37 от 23.12.2019 год. и Решение № Ц-46 от 30.12.2020 год. на КЕВР.

Въз основа на изложените съображения следва да се приеме, че ищецът е предоставил на ответника В и К услуги на претендираната с исковата молба стойност.

По третата предпоставка:

По делото не се твърди и не се установява ответникът да е изпълнил задълженията си за заплащане на дължимата цена за получените В и К услуги.

По четвъртата предпоставка:

Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ операторът издава ежемесечни фактури при наличие на консумация и/или служебно начисляване на количества. На основание чл. 33, ал. 2 от ОУ потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях В и К услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране. Съгласно чл. 44 от ОУ при неизпълнение в срок на задължението си за заплащане на ползваните услуги, потребителят дължи на В и К оператора обезщетение в размер на законната лихва съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД, считано от първия ден след настъпване на падежа до деня на постъпване на дължимата сума по сметка на В и К.

По делото са представени фактури за периода от 25.02.2020 г. до 25.07.2022 г., с отчетен период от 05.10.2019 г. до 05.07.2022 г., на обща стойност: 622, 99 лева. На основание чл. 162 ГПК и като взе предвид заключението на вещото лице съдът определи, че законната лихва за забава върху неизплатените суми по всяка от фактурите, считано от датата, следваща датата на падежа ѝ, до края на посочения от ищеца период предхождащ датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, с изключение на периода от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г., възлиза общо на 84, 22 лева.

Неоснователно е направеното с отговора на исковата молба и уточнено в съдебно заседание на 28.06.2023 г. възражение за погасителна давност по отношение на сумата от 129, 83 лв. по фактура с № *****/25.02.2020 год. Дори и да се възприемат доводите на процесуалния представител на ответника, че падежът на задължението е 05.10.2019 год. (началото на отчетния период, за който е издадена фактурата), не може да се приеме, че това задължение е погасено по давност, тъй като заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е постъпило в съда на 12.09.2022 г., а на основание чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК, а в случая той е спазен. На основание чл. 115, б. „ж“ ЗЗД давността не тече, докато трае съдебният процес относно вземането, а съгласно чл. 116, б. „б“ ЗЗД давността се счита за прекъсната с предявяване на иска в случай, че бъде уважен.

Предвид кумулативното наличие на всяка една от законовите предпоставки предявените искове се явяват основателни, поради което следва да бъдат уважени в пълните им предявени размери.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК ищецът има право

на разноси за сумата от общо 840 лева, от които 75 лева в заповедното производство за държавна такса (25 лева) и юрисконсултско възнаграждение (50 лева) и 765 лева в исковото производство за държавна такса (75 лева), депозит за особен представител (200 лева), депозит за експертиза (390 лева) и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37 от ЗПП и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 318, ал. 2 вр. чл. 288 ТЗ вр. чл. 200 вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, че в полза на „Водоснабдяване и Канализация” ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****, срещу **Б. Р. К.**, ЕГН *****, с адрес: *****, **СЪЩЕСТВУВАТ** вземания за следните суми: **622, 99 лева** – стойността на доставена, отведена и пречистена вода за водоснабден имот, находящ се в *****, с абонатен № *****, по издадени фактури за периода от 25.02.2020 г. до 25.07.2022 г., с отчетен период от 05.10.2019 г. до 05.07.2022 г.; **84, 22 лева** – обезщетение за забавено плащане за периода от 26.03.2020 г. до 05.09.2022 г., с изключение за периода от 26.03.2020 г. до 13.05.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 12.09.2022 г. до изплащане на задължението, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 5822/2022 г. по описа на Районен съд – Бургас.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК **Б. Р. К.**, ЕГН *****, с адрес: *****, да заплати на „Водоснабдяване и Канализация” ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****, сумата от общо **840 лева** за разноси в заповедното производство по ч. гр. д. № 5822/2022 г. по описа на Районен съд – Бургас и в настоящото исково производство.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____